

RUKY MILOSRDENSTVA

RUKY
MILOSRDENSTVA

RUKY MILOSRDENSTVA

© 2015, Editrice VELAR s.r.l.
Via Torquato Tasso, 10
24020 Gorle (Bg)
Italia

Z talianskeho originálu:
Le mani della Misericordia

Vydal: © Zachej.sk, 2019

Preklad: © ThLic. Mgr. Klaudia Kuchtová, Th.D.

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra:

Mgr. Martina Bednáriková, MA

Zuzana Hašková

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho
katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-130-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto
publikácie sa nesmie reprodukovať v akejkoľvek
podobe alebo akýmkoľvek spôsobom (elektronicky,
mechanicky, fotokópiami alebo iným spôsobom)
bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predhovor

Cesta jubilea si vyžaduje skutky milosrdenstva. Skutok nie je iba praktickým vyjadrením viery a aktívneho duchovného života. Milosrdné konanie vystavuje skúške času lásku, ktorú nám dáva Boh. Vychádzajúc z katalógu čností Nového zákona ustálila Tradičia zoznam „skutkov milosrdenstva“, ktoré sa zhodujú so skutkami v slávnej scéne posledného súdu v 25. kapitole Evanjelia podľa Matúša. Pozostáva zo siedmich prvkov (dávať jesť hladným, dávať piť smädným, odievať nahých, prichýliť pocestných, poskytovať pomoc väzňom, navštevovať chorých, pochovávať mŕtvych), ktoré nazývame skutkami telesného milosrdenstva a z ktorých sa odvodzujú skutky duchovného milosrdenstva (napomínať hriešnikov, poučać nevedomých, dobre radiť pochybujúcim, tešiť zarmútených, trpezlivo znášať kriv-

du, odpúšťať ubližujúcim, modliť sa za živých a mŕtvych). *Regula sv. Benedikta* ich završuje záverečným odporúčaním „nikdy neprestať dúfať v Božie milosrdenstvo“ (*Regula*, IV, 74).

Skutky milosrdenstva vyjadrujú morálku dobrého života a predovšetkým sú odpoveďou na zanedbanie morálneho konania a dobra. Rozlišovanie medzi telesnými a duchovnými skutkami môže vyvolávať dojem určitého oddelenia tela od duše, avšak ich zoznamy nie sú prvoplánové. V skutočnosti toto rozlíšenie naznačuje, že materiálna chudoba skrýva vždy aj duchovnú biedu a duchovná chudoba nie je o nič menej dramatická než hmotná, ako to dokazuje dnešná spoločnosť oslavujúca hojnosť. Ak sa teda skutky „telesného“ milosrdenstva dotýkajú sféry praktického života, jeho *primárnych potrieb* (prvé štyri: hlad, smäd, oblečenie, domov) a situácií *krajného utrpenia* (choroba, väzenie a smrť), skutky „duchovného“ milosrdenstva sa týkajú *osobného rastu* (poúčanie, rozlišovanie,

útecha) a *zmierenia vzťahov* (bratské napomenutie, odpustenie urážok, znášanie druhého) až po *modlitbu za všetkých*. Sv. Benedikt zveruje celé naše konanie do rúk Božieho milosrdenstva. Treba povedať, že skutky duchovného milosrdenstva odrážajú podstatu ľudskej *chudoby*, ktorá má výrazne depresívny účinok v súčasnom duchovnom, osobnom a spoločenskom živote. Chudoba nie je nikdy len hmotná alebo duchovná, ale v zložitej situácii našej spoločnosti sa často stáva, že nadmernému materiálnemu bohatstvu, dokonca plytvaniu a chváleniu sa majetkom paradoxne zodpovedá absencia zmyslu života, vnútorné prázdno, nedostatok nádeje, potreba útechy, hrozivá morálna a duchovná dezorientácia a nakoniec nervové zrútenie a depresia.

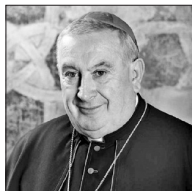
Jubileum milosrdenstva bude musieť objaviť silných a odvážnych sprostredkovateľov milosrdenstva. Dnešný svet potrebuje ich pomoc všade tam, kde sa struny ľudstva už viac

nedokážu naladiť na melódiu radosti evanjelia. Pápež František nás k tomu povzbudzuje: „V tento svätý rok môžeme otvoriť srdcia tým, ktorí žijú na tých najodľahlejších existenciálnych perifériách, ktoré často moderná doba tragickým spôsobom vytvára. Koľko nebezpečných a bolestných situácií sa dnes vyskytuje vo svete! Koľkými ranami na tele sú poznačení mnohí ľudia, čo stratili svoj hlas, pretože ich volanie zoslablo či zaniklo v dôsledku ľahostajnosti bohatých národov. Počas tohto jubilea je Cirkev ešte väčšmi povolaná uzdravovať ich rany, mierniť ich olejom útechy, obväzovať ich milosrdenstvom a liečiť nevyhnutnou solidaritou a láskavou pozornosťou. Neupadnime do ponižujúcej ľahostajnosti, do zvyku uspávajúceho ducha a zabraňujúceho objavovať nové veci, do ničivého cynizmu. Otvorme oči, aby sme videli biedu sveta, rany toľkých bratov a sestier zbavených ľudskej dôstojnosti, a dajme sa vyprovokovať, aby sme vypočuli ich volanie o pomoc. Naše ruky nech chytia ich ruky,

pritiahnime si ich k sebe, aby pocítli teplo našej prítomnosti, priateľstva a bratstva“ (MV, 15).

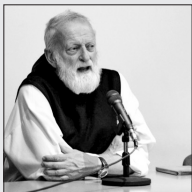
To vám želá aj váš biskup, ktorý kráča vo svetle Jubilea milosrdenstva.

+ Franco Giulio Brambilla,
Biskup z Novary

Dobre radiť pochybujúcim

Cesare Falletti

Cesare Falletti o. cist. sa narodil v roku 1939 vo významnej piemontskej rodine, ktorá sa presťahovala do Ríma. Vo veku 22 rokov sa rozhodol, že sa stane kňazom. Po štúdiách na Gregoriánskej univerzite a na Kolégiu Capranica bol v roku 1967 vysvätený za kňaza. Vrátil sa do Piemontu a z vôle kard. Michele Pellegrina sa stal vicerektorom regionálneho seminára pre „dospelé povolania“. Koncom roka 1971 sa otec Cesare Falletti rozhodol pre mníšske povolanie. Po niekoľkých krátkych pobytoch v rôznych kláštoroch – od kartuziánskeho cez trapistický kláštor a kamaldulských pustovníkov na vrchu Monte Corona až po východné mníšstvo v Libanone – zakotvil otec Falletti na ostrove Lérins u cisterciánov, kde v roku 1979 zložil slávnostné sľuby. Dlho zastával úlohu novicmajstra. Neskôr spolu s dvoma spolubratmi prijal výzvu vrátiť sa do Talianska, aby založili kláštor Prád Mill v obci Bagnolo Piemonte (CN).

RADIŤ:

ŽIŤ ŽIVOTNÉ SPOJENECTVO

Jedným z darov Ducha Svätého je dar rady. Je to neobvyklý, no veľmi užitočný dar. Už v Knihe Kazateľ je napísané: „Dvaja sú na tom lepšie ako sám človek: [...] keď padnú, jeden zdvihne druhého. Beda však samému, keď padne! Nemá pri sebe druhu, čo by ho zodvihol“ (Kaz 4, 9-10).

TÚŽBA PO SEBESTAČNOSTI

Ideálom, ktorý treba dosiahnuť podľa pokriveného zmýšľania našej spoločnosti, je práve človek, ktorý nikoho nepotrebuje, pretože je úplne sebestačný, kultivovaný a rozhodný.

Vo svojom sebavedomí si myslí, že je schopný posudzovať existenciu so všetkými jej tajomstvami.

Vedľa človeka s ilúziou všemohúcnosti stojí človek, ktorý má zasa monopol na pravdu a vystavuje ju na obdiv. Nazdáva sa, že ľudstvu preukazuje službu tým, že ponúka riešenia na všetky pochybnosti, a obklopuje sa múrmi istôt.

Jeden i druhý postoj sú príznačné pre človeka, ktorý nie je schopný žiadneho vzťahu a nedokáže načúvať. Nechce alebo sa nevie viazať, uzatvárať priateľstvá či podať pomocnú ruku svojim blížnym. Vidí len seba.

Človek tak stráca vlastnú ľudskosť v snahe byť osamelou hviezdou, ktorá na oblohe sveta vydáva slabé svetlo. Takéto svetlo však na nikoho nedosvieti a ani mu neukáže správnu cestu.

Tieto postoje nevyjadrujú milosrdenstvo, aj keby ich niekto žil v dobrej viere.

Takto nemá vyzeráť človek, akého stvoril troj-jediný Boh – Boh, ktorý je láska a spoločenstvo.